

TERUG IN DE STILTE ONDER WATER

Nadja Otto - Kleisterlee

De drie broers en het zwarte schaap

De ware en essentiële taak van alle religies is om het Goddelijke beeld in alles te hervinden en herkennen, schrijft Richard Rohr in "Het Christus Mysterie". En hoe kunnen we dit Goddelijke beeld herkennen vanuit het Jodendom, het Christendom en de Islam. Is deze eenheid te vinden via deze drie religies en kan het zich verbinden in een doel dat de essentie van het leven is: "de essentiële levenstaak van de drie broertjes".

Hans Küng leidt zijn boek "De Islam, de toekomst van een wereldreligie" in met de strijd die er al vanaf het vroegste begin was tussen het Jodendom en het Christendom en later met de Islam. Het zijn de drie wereldreligies die het meeste verwantschap hebben, maar de rivaliteit ook hebben opgezocht. Alle drie verkondigen dat er één God is. Maar toch lijkt de Islam in de ogen van zijn oudere broers op dit moment het meest ongewenste broertje. Het zwarte schaap van de 'één god familie'. Wordt het niet tijd dat de herder achter het verloren zwarte schaap aan gaat, zodat behouden wordt? En welke herder is dat dan?

Most BLACK SHEEP of the family become self healers, break their generational curses, guilt, shame, and start their own lineage.

Water als goddelijk beeld

Binnen de Islam wordt wetenschap en religie normaliter niet gezien als iets dat apart van elkaar staat. Opvallend is dan ook dat in de Koran tijdens het scheppingsverhaal wordt vermeld dat het leven uit water is gevormd. Dat alles uit water geschapen is, is niet eens een onwetenschappelijke conclusie. Het eerste leven ontstond ook in het water. Zou dat betekenen dat het Goddelijke beeld waar Rohr het over heeft gewoon hand in hand kan gaan met wat er werkelijk gaande is? De Islam heeft een prachtig uitgangspunt waarbij water een heilig middel is om tot een Goddelijk beeld van het leven te komen.

In de Hebreeuwse bijbel lezen we dat tijdens het scheppingsverhaal de geest van god centraal staat. En God zag elke dag van de scheppingsperiode dat het goed was. Alleen de zevende dag zegt de Hebreeuwse bijbel niets over de goedheid. De mens is uit stof en aarde geschapen, maar het was God die hen adem inblies. En zo werd de mens een levend wezen... Er was geen Godsbesef op de zevende dag over het goede. Kan het zijn dat de mens op deze zevende dag leeft? Zijn we de goedheid van God verloren op deze dag omdat God ons een eigen wil gaf?

Misschien is het zoeken naar een menselijke goedheid niet het middel, maar is het onze taak om in alles wat er is het Goddelijke beeld oftewel de eenheid te herkennen. Water heeft die eigenschap. Water kan overal een deel van zijn en brengt leven in stof, waardoor het een levend organisme wordt. (Kijk maar eens naar de documentaire Kiss the Ground.) De adem/geest van God zou als water kunnen zijn. Het wordt interessant als we de scheppingsverhalen samen voegen en concluderen dat het geloof niet los staat van wat de essentie van het leven is. Kijken we vanuit de juiste bron?

Kijken vanuit onschuld

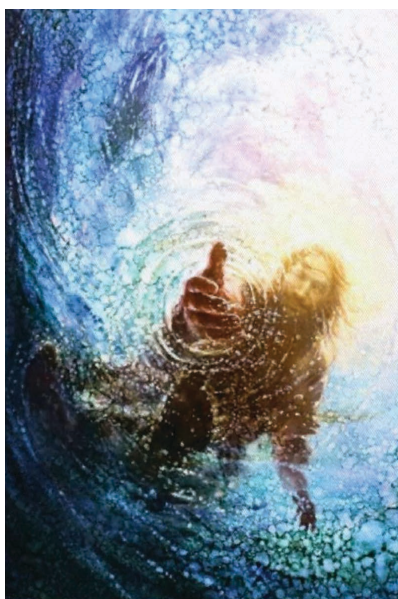
Kinderen spelen met de werkelijkheid van het Nu. Ze manipuleren om er een uitkomst in te ervaren, maar veroordelen die uitkomst nauwelijks. Ze ervaren het plezier ervan en gaan dankbaar verder of in de herhaling. Het zijn kinderen die hun gedachtes en emoties niet persé onder de loep nemen en veroordelen, maar ondergaan en weer doorgaan. Zodra we oordelen komt er angst om de hoek kijken, valt alle onschuld in duigen en ontbreekt de vanzelfsprekendheid in elke ontwikkeling. Is het in de monistische wereldreligies daar dan niet om te doen? Zouden we niet meer als water mogen zijn om

het Goddelijke beeld te herkennen in alles. Terug te gaan naar je onschuldige spelende essentie. Zoals Richard Rohr in "De Goddelijke dans" zich afvraagt: *"Wat als we ons in die flow storten en die onze belangrijkste leermeester laten zijn?"* Of zoals de Koran aangeeft dat we water Maa' zijn. Water wordt gezien als geneeskrachtig, zoals gezegd door de profeet Mohammed.

Zowel de Bijbel als de Koran gebruikt het thema water veelvuldig. Zeeën die open splejten, dopen in water, reinigen in water, water verandert in wijn, de dorst van de aarde en mensheid wordt ermee gelest.

"En tot Zijn tekenen behoort dat jullie zien dat de aarde roerloos is, maar wanneer Wij er dan water op laten neerdalen beweegt zij zich en zwelt op." (Sura al-Ānkabūt, 29:63)

We zijn geroepen om op correcte, grondige en volledige wijze de dingen te spiegelen totdat alle dingen weten wie ze zijn. Stel je voor dat je van moment tot moment verbonden bent met de natuurlijke ziel van alles. Een flow.. Het water was en is een voorwaarde voor leven, maar lange tijd ook het enige medium waar het leven zich kon afspelen. De bomen, de vogels, de blauwe lucht, de dagen en nachten, de seizoenen vormen een symfonie. Alles is in eenheid verbonden en niets draagt de symfonie beter dan water. De Islam zou een prachtig fundament kunnen zijn om de non dualiteit in de gehele 'één God familie' te kunnen vinden.

Vergeving als weg

Hans Küng beschrijft de functie van een vijandbeeld oftewel een zwart schaap. De zondebok kan immers buiten jezelf gevonden worden en dan ben je zelf niet schuldig. Het Jodendom en het Christendom hebben elkaar al van het vroegste begin bevochten, maar lijken in afkeer naar het jongere Islamitische broertje elkaar meer te ondersteunen. Het lijkt op een grote vergissing en ligt de grootste verlossing van deze wereld meer in de omarming van elkaar zonder een allesvernietigend oordeel.

En dit alles terwijl de Islam zichzelf ten diepste ziet als een "natuurlijke religie", in die zin dat al het geschapene bestaat in afhankelijkheid van God, in gehoorzaamheid aan zijn scheppende macht en met het doel om de verering van God tot uitdrukking te brengen. De Islam heeft geen term voor 'spiritualiteit', want zijn religie en devotie tracht het evenwicht te bewaren tussen het "uiterlijke" en het "innerlijke" van de aanbedding.

De eenheidsbeleving stond in de praktiserende Islam, maar ook niet altijd in het Jodendom of Christendom voorop. Abu Zakarya

Yahya ibn Mu'adh Al-Razi (830-871) was een Soefi die in centraal Azië onderwees. Deze Perzische Mysticus van Godsvertrouwen sprak van een alomvattende vergeving.

Ik herken de allesomvattende vergeving uit Een Cursus In Wonderen. Een Cursus In Wonderen leert je vanuit vergeving voorbij de illusies/de vergissingen te kijken. Vergeving is een groot thema in het Christendom en één van de nieuwste stromingen die nu nog als occult wordt bestempeld zou deze cursus kunnen zijn. In de Bijbel gaat in dit vergelijk ook zeer vaak over vergeving: vergeving tussen mensen onderling en vergeving tussen de mens en God.

Waar er sprake is van schuld, wordt die schuld in de verhalen van de Bijbel te niet gedaan. Men zou zich in dit kader kunnen afvragen hoe het in Godsnaam mogelijk is dat de religieuze familie elkaar schuld toekennen? Vergeving als middel om het Goddelijke beeld van de wereld en jezelf te vinden, is de weg om tot een non duale blik te komen. De weg naar éénwording. Wat willen wij mensen liever? Geluk of gelijk?

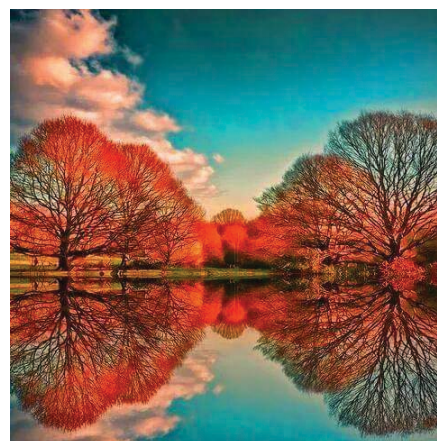
Een Cursus In Wonderen gaat nog een stap verder. Dit boek definieert vergeving als erkennen dat wat je dacht dat je broeder je heeft aangedaan, niet heeft plaatsgevonden. Het gedane is niet eens gebeurd. Wat jij ziet vanuit je ego is een illusie. Alles wat buiten God ervaren wordt is onwerkelijk. Schuld is per definitie buiten God. Een kortere weg is om niet eens te denken binnen de kaders van goed en kwaad. Wat als we door onze illusies de dood en het verderf op ons afgeroepen hebben? Dan is de verlossing heel dichtbij. Eén allesomvattende herinnering aan God oftewel terug naar de Flow en onze essentie. De "vergevingskoning" Jezus heeft ons volgens de Bijbel de weg gewezen net als de bovengenoemde Islamitische Perzische mysticus Abu.

Niets werkelijks kan bedreigd worden. Niets onwerkelijks bestaat. Hierin ligt de vrede van God (citaat ECIW)

Meercelligheid als eenheidsbeeld

De eerste 13,8 miljard jaar leefde er op de aarde helemaal niets. Totdat er eindelijk klontjes moleculen in het water tot leven kwamen. Ze vormden de eerste levende cellen. Maar pas de meercelligen vormden de schimmels, planten en dieren. Eigenlijk zijn ze er in verhouding nog maar net. Mensen zijn er nog korter, we ontstonden immers pas op de laatste dag van het scheppingsverhaal.

Het gegeven dat meercelligen nodig zijn om het leven te vormen zoals het nu bestaat, impliceert voor mij dat je meerderen nodig hebt voor het leven. Je zou kunnen zeggen dat deze cellen een opdracht hebben in de eenheid waar ze toebehoren. Voor mensen is dit hetzelfde, maar ze hebben een eigen wil en een illusie oftewel een droom gecreëerd. De keuze is telkens zeer eenvoudig. Kies ik voor liefde (eenheid, geluk) of voor angst (macht, geld, controle, gelijk). Realiseer je dat een atoomkern dat zich wil verwijderen van de atoom een immense kracht creëert die ten goede en ten kwade gebruikt kan worden.

Non dualiteit betekent niet dat we niet bestaan – maar het betekent dat we niet bestaan zoals we denken dat we dat doen. We zijn niet verwijderd van de kern, maar non dualiteit wijkt zo sterk af van alles waaraan we gewend zijn en wat we verdelen in subject en object, zelf en de ander en nog duizend meer tegenstellingen, dat louter geloven niet volstaat. Er is een ander soort weten voor nodig, een meer intieme omgang met de waarheid. Dit prachtige wonder van eenheid dat ademt over de aarde en het hele universum is ons erfgoed. We zijn de druppel in de oceaan en ook de oceaan in de druppel. Of dit nu een Islamitische, Christelijke of Joodse oceaan is, maakt dat een verschil?

Een Joodse kabalistische formulering van non dualiteit is dat God 'alle werelden vult en omvat'. Deze beschrijving vind je in de Zohar en andere middeleeuwse teksten, zoals de 12e eeuwse 'Hymne van de Glorie' die zegt dat God "alles omvat en vult, en het leven is van alles; U bent in Alles". De duidelijkste non dualistische uitingen van de oudste monistische broer stammen uit de 18de en 19e eeuw, door de opkomst van het chassidisme. 'Er bestaat niets in deze wereld dan de absolute Eenheid die God is.'

Eenheid in relatie

De afgelopen jaren deed ik een opleiding in het Zuiden van het land over systeemopstellingen. Deze interventie die vaak bij familie problematieken ingezet wordt laat iets wonderbaarlijks zien. Namelijk dat een oordeel vernietigend is voor de relatie. Representanten lijken feilloos de rol te kunnen overnemen voor een vader, moeder, broer, zus, baas, werknemer etc.

Terwijl de verstoorde relatie in het veld verduidelijkt voor de vraagsteller is de enige helende remedie herstel van eenheid door uitspraken als:

- We lijken op elkaar. (oftewel we zijn één)
- Ja tegen jou en nee tegen flauwekul (ja tegen het Goddelijke en nee tegen afgoden)
- Ik ben je eeuwig dankbaar voor het leven. (ik ben eeuwig verbonden in leven)

Vanuit dankbaarheid komt de eenheid weer in ons bewustzijn en dit brengt een herinnering naar boven van de onderstroom van de relatie, namelijk liefde. Het oordeel verliest zijn kracht en de waarheid verschijnt. De één gods familie zou baat kunnen hebben bij deze interventie.

Het waardeoordeel van Adam en Eva

Ik las met mijn zoon een kinderboek "Het allereerste begin":

"Eerst was er niks. Tenminste dat leek zo. Maar eigenlijk was er heel erg veel. En dat zat in een heel erg klein puntje. In dat kleine puntje zat alles waarvan alles in ons heelal nu gemaakt is. Alle sterren, alle planeten en alles wat op aarde leeft. Alsof alles totaal verbrokken en platgedrukt was in dat kleine puntje, waarin alles waanzinnig dicht bij elkaar zat. Het puntje was uiteindelijk zo heet dat het ineens veel groter werd. Dat noemen we de oerknal, maar die naam klopt eigenlijk niet. Er was geen knal, want er was nog geen lucht die kon trillen en geluid kon maken. Wel was er overal licht. De oerknal was dus eigenlijk een oerflits."

Lijkt dit verhaal niet op de scheppingsverhalen? Er was eerst één en toen... We zoeken continu naar bewijzen en vervolgens de volgende bewijzen te zoeken. Maar God is... wat moeten we nog meer weten? In onze kleine geest geven we wat niet bewezen is geen bestaansrecht. Deze gedachte heeft ons afgezonderd van de eenheid.

De boom van kennis van goed en kwaad is een boom die samen met de levensboom voorkomt in het bijbel boek Genesis. De boom stond midden in het hof van Eden, waar Adam en Eva gedurende hun eerste periode op aarde verbleven. Van alle bomen in de tuin mag je eten, maar niet van de boom van kennis van goed en kwaad, wanneer je daarvan eet, zul je sterven. Mijn idee is dat dit het moment van afscheiding van God beschrijft, we dachten niet meer vanuit de kennis van het leven, maar gaven het een waardeoordeel.

De werkelijke herder

In stilte zal het water vanuit de onderstroom rustig worden en dan reflecteert onze werkelijkheid beter en kunnen we het zowel binnen als buiten ons weer herkennen. Ssst... wees stil en misschien is dat het juiste geluid om het zwarte schaap weer te verwelkomen binnen de familie, waar hij allang bij hoort, en onze eenheid kan eindelijk ook binnen de één god familie bevestigd worden. De herder zou onze oordeelloze stille onderstroom kunnen zijn.

Nadja Otto-Kleisterlee

Bronnen

Hoe alles begon van Bouwine Bergsma

De Goddelijke Dans en Het Christus Mysterie van Richard Rohr

Een Cursus Van Wonderen van Helen Schucman

De Islam: De toekomst van een wereldreligie van Hans Küng

Artikel: van Vendata tot Kabbalah: nondualiteit tussen oost en west (Koorddanser)

De Bijbel

Handboek van wereldgodsdiensten

God of Love van Mirabai Starr